

Sygn. akt IIK 751/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łęborku II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca SSR Romana Płatek

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Perłańska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Łęborku -----

po rozpoznaniu dnia 22 maja 2015 roku sprawy karnej

T. D. (D.), ur. (...) w S., syna M. i T. z domu N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09.07.2014 roku w miejscowości Ł. dokonywał obrotu towarem w postaci 743 sztuk kosmetyków oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, takimi jak B., D., L., P., V., D., A., C., D. (...), C., G., G., K., C., G. S., H. B., E., C. A., N. C., (...), L. G., (...) P./L., B., C., B., M. (...), D., P., T. (...), D., T.

tj. o popełnienie czynu z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej

1) uznaje oskarżonego **T. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej i za to z mocy art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej skazuje go na **karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny** przy przyjęciu, że **jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 20 zł (dwadzieścia złotych)**;

2) na podstawie art. 306 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych na karcie 96 pod poz. 1-49 oraz na karcie 98-99 pod poz. 1-49 zarządzając ich zniszczenie;

3) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 330 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt IIK 751/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 lipca 2014r. w Ł. T. D. miał dwa stanowiska handlowe, na których dokonywał obrót towarem w postaci 743 sztuk kosmetyków takimi jak B., D., L., P., V., D., A., C., D. (...), C., G., G., K., C., G. S., H. B., E., C. A., N. C., (...), L. G., (...) P./L., B., C., B., M. (...), D., P., T. (...), D., T.. W tym dniu do Ł. przyjechali na kontrolę funkcjonariusze celni w osobach M. S., K. C.. Wraz z nimi był również D. K. specjalista do spraw znaków towarowych zatrudniony w kancelarii prawnej (...), który stwierdził, że towar sprzedawany przez T. D. posiada podrobione znaki towarowe. Towar w ilości 743 sztuk kosmetyków został zabezpieczony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego T. D. (k. 255v, 9), zeznań świadków: M. S. (k. 255v-256), K. C. (256), D. K. (k. 12) oraz pozostałego materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie.

T. D. postawiono zarzut, że w dniu 09.07.2014 roku w miejscowości Ł. dokonywał obrotu towarem w postaci 743 sztuk kosmetyków oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, takimi jak B., D., L., P., V., D., A., C., D.&G., C., G., G., K., C., G. S., H. B., E., C. A., N. C., (...), L. G., (...) P./L., B., C., B., M. (...), D., P., T. (...), D., T..

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony **T. D.** przyznał się do winy i wyjaśnił, że towar zakupił w W. i sprzedawał w Ł. bo chciał zarobić, gdyż na utrzymaniu ma dwójkę dzieci.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego T. D. są wiarygodne i zasługują na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków **M. S., K. C. i D. K.**, którzy potwierdzili w swoich zeznaniach, że oskarżony sprzedawał ten towar, a zatem dokonywał obrotu handlowego. Ponadto z zeznań D. K. wynika, że towar ten od razu wzbudził jego podejrzenie co do tego, że posiada podrobione znaki handlowe.

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków są w pełni wiarygodne i tym samym zasługują na uwzględnienie.

Ponadto z opinii biegłego sądowego wynika, że towar sprzedawany przez oskarżonego posiada podrobione znaki handlowe.

Zdaniem Sądu opinia została sporządzona przez wysokiej klasy specjalistę, jest jasna, logiczna, a wnioski w niej zawarte uznać należy za słuszne.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej dopuszcza się ten, kto w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami. Wobec czego zwrot „dokonuje obrotu towarami” w sposób jednoznaczny wskazuje na penalizację każdego etapu obrotu towarem, o jakim mowa w przywołanym przepisie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2010r., V KK 342/09, LEX nr 570163). Istotne jest również to, że zachowanie sprawcy tego przestępstwa polega na dokonaniu obrotu towarami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym. Termin ten został zdefiniowany w art. 120 ust. 3 pkt 3 w/w ustawy i oznacza „użyte bezprawnie znaki identyczne lub takie, które nie mogą być odróżnione w zwykłych warunkach obrotu od znaków zarejestrowanych, dla towarów objętych prawem ochronnym”. Wskazać należy, że w wypadku dokonania obrotu towarami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym, którego sprawca nie ma prawa używać, musi on obejmować swoją świadomością powyższe okoliczności, działając w zamiarze bezpośrednim bądź wynikowym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że oskarżony T. D. uczestniczył w dalszym obrocie kosmetykami oznaczonymi podrobionymi zastrzeżonymi znakami towarowymi. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia samego oskarżonego, świadczy, że oskarżony dokonał zakupu kosmetyków i oferował je do sprzedaży na stoiskach w Ł.. Zdaniem Sądu oskarżony posiadał świadomość co do charakterystyki towarów stanowiących przedmiot czynności wykonawczej. Działał on umyślnie w zamiarze wynikowym.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że oskarżony T. D. w dniu 09.07.2014 roku w miejscowości Ł. dokonywał obrotu towarem w postaci 743 sztuk kosmetyków oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, takimi jak B., D., L., P., V., D., A., C., D. (...), C., G., G., K., C., G. S., H. B., E., C. A., N. C., (...), L. G.,

(...) P./L., B., C., B., M. (...), D., P., T. (...), D., T., a swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej.

Sąd przystępując do wymiaru kary miał na uwadze jako okoliczności obciążające naruszenie przez oskarżonego podstawowego dobra prawnego chronionego prawem w postaci pewności i rzetelności obrotu gospodarczego. Ponadto na niekorzyść oskarżonego przemawia dotychczasowa karalność i działanie w celach zarobkowych. Natomiast jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił przyznanie się do winy i dobrowolne zakończenie przestępnego procederu.

Mając na uwadze powyższe Sąd skazał oskarżonego z mocy art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 20 zł (dwadzieścia złotych);

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do jego stopnia winy i do społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego.

Ponadto w wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 306 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych na karcie 96 pod poz. 1-49 oraz na karcie 98-99 pod poz. 1-49 zarządzając ich zniszczenie

Zauważyć należy, że w niniejszej sprawie pełnomocnik pokrzywdzonej firmy (...) S.A. złożył wniosek o rzeczony wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody materialnej w wysokości 7.086 zł oraz orzeczenie nawiazki za szkodę niemajątkową w wysokości 3.543 zł.

Należy wskazać, że chociaż zgodnie z treścią art. 46 § 1 k.k. Sąd na wniosek pokrzywdzonego orzeka obowiązek naprawienia szkody, jednak samo złożenie żądania naprawienia szkody nie obliguje jeszcze Sądu do zamieszczenia w wyroku rozstrzygnięcia w tym przedmiocie zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonego, szczególnie gdy jest on w świetle przepisów niezasadny, gdy z mocy prawa nie można go uwzględnić (np. gdy szkoda już została naprawiona, bądź w ogóle nie powstała). Jak podkreśla się w orzecznictwie, koniecznym warunkiem orzeczenia środka karnego z art. 46 § 1 k.k. jest ustalenie, że określonym w tym przepisie przestępstwem została wyrządzona szkoda (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2013 r. IV KK 192/13, LEX nr 1335616). W konsekwencji obowiązkiem Sądu jest przeprowadzenie kontroli formalnej, czy danym przestępstwem została wyrządzona szkoda oraz, czy w związku z tym, zamieszczenie takiego rozstrzygnięcia jest prawnie dopuszczalne bez względu na to czy wniosek w tym przedmiocie został złożony, czy też nie.

Istotną kwestią jest również to, że szkoda wynikająca z przestępstwa musi zostać określona i udowodniona (vide: wyrok SN z dnia 21 listopada 2002 r., III KKN 269/00, LEX nr 74459), a orzeczenie w tym przedmiocie obejmuje przy tym równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa, bez uwzględnienia przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z następstw czynu (vide: A. Marek, Komentarz do art. 46 § 1 kodeksu karnego, LEX nr 59724).

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie oskarżyciel posiłkowy nie wykazał istnienia szkody majątkowej i niemajątkowej, która obligowałaby Sąd do uwzględnienia wniosku o jej naprawienie. Analiza treści pisma pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zawierającego uzasadnienie wniosku o naprawienie i wysokości szkody, wskazuje, że skoncentrował się on głównie na przytoczeniu komentarzy oraz orzecznictwa sądowego dotyczących szeroko zakreślonego rozumienia szkody na gruncie prawa karnego.

Natomiast odnosząc się do wysokości szkody, która miała zaistnieć u oskarżyciela posiłkowego (...) S.A., została ona wyliczona na kwotę nie mniejszą niż 7086 zł i miała polegać na zmniejszeniu sprzedaży oryginalnych produktów o liczbę wyrobów podrobionych wprowadzoną do obrotu przez oskarżonego oraz zmniejszeniu wpływów z opłat licencyjnych (k. 225v). Jednocześnie pełnomocnik wskazał, że szkoda wyrządzona oskarżycielowi posiłkowemu miała również charakter niemajątkowy i wyniosła 3.543 zł, a polegała na odwróceniu istniejących klientów oraz osłabieniu renomy znaków towarowych pokrzywdzonej i utracie zaufania klientów do jej produktów. Sąd nie podziela jednak

stanowiska zaprezentowanego przez oskarżyciela posiłkowego, gdyż zdaniem Sądu nie można czynić założenia, iż zakup przez klienta produktu nieoryginalnego spowodował uszczuplenie dysponenta znaku towarowego o wartość takiego towaru, gdyż dany klient nie nabył go od tegoż dysponenta. Wręcz przeciwnie należy wyrazić przekonanie, że właśnie dlatego klienci zamawiają nieoryginalne produkty u osób trudniących się taką sprzedażą, że nie mogą sobie pozwolić na zakup oryginałów i wątpliwe jest by je kiedykolwiek kupili. Zatem nie można wykazać prostego związku między nabyciem „podróbki”, a brakiem zakupu oryginału i w efekcie utratą zysku ze sprzedaży i wpływu opłat licencyjnych. Trudno również przyjąć za prawdziwe twierdzenie, że czyn oskarżonego spowodował osłabienie renomy pokrzywdzonej oraz odwrót istniejących klientów. Dodatkowo wbrew twierdzeniom pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (k. 225v) oskarżony nie wprowadził do obrotu podrobionych kosmetyków L., ale dokonywał nimi obrotu, co też zostało mu przypisane w treści rozstrzygnięcia.

Podsumowując, zdaniem Sądu, podawana przez pokrzywdzonego szkoda nie pozostawała w związku przyczynowo-skutkowym z przestępstwem popełnionym przez oskarżonego i o ile szkoda ta w ogóle powstała, to nie wynikała ona bezpośrednio z czynu, którego dopuścił się oskarżony, a ewentualnie z jego następstw.

Ponadto podkreślenia wymaga to, że przedmiotem transakcji nie były oryginalne kosmetyki (...) S.A., ale kosmetyki o podrobionym składzie i znakach towarowych. Pokrzywdzona spółka (...) S.A., nie była właścicielem sprzedawanego przez oskarżonego produktu, gdyż go nie wyprodukowała, ani nie wprowadziła go do obrotu, czyli nie poniosła żadnych nakładów związanych z powstaniem spornych kosmetyków.

Tym samym oskarżyciel posiłkowy nie poniósł rzeczywistej szkody, jak również i szkody niemajątkowej, która miałaby bezpośredni związek z przedmiotowym przestępstwem. Ze wskazanych wyżej powodów, Sąd nie nałożył na oskarżonego T. D. obowiązku naprawienia szkody.

Ponadto w wyroku Sąd z mocy art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądził od oskarżonego T. D. na rzecz Skarbu Państwa 330 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.